

(НИН, 4.3.2010)

Он није типични постјугословенски мафијаш; не глуми се бахатим показивањем моћи, и јавним скандалима не тражи ђавола, а власник је највећих црногорских коцкарница и шеф групе „Америка“ која организује транспорт кокаина у тонама

Колико је познато, кроз домаће евиденције осуђених за кривична дјела, он се не помиње. Ослобођен је, заједно са својим пријатељем Здравком Лопушином, оптужби да је октобра 2000. испред подгоричког Клиничког центра убио Никшићанина Радована Ковачевића, тешко рањеног у претходној пуцњави у којој је погинуо Цетињанин Петко Пешукић. А Мићуновић је био власник коцкарнице у хотелу “Подгорица” где је избила крвава свађа.

Новинска фотографија са суђења била је једина прилика да шира јавност види како уопште Мићуновић изгледа. Није познато да је неког преварио или изиграо своју храпавим басом дату ријеч, била она обећање, праштање или - пријетња.

Имао је Мићуновић уредно пријављене послове, држао је коцкарнице у Подгорици, на Светом Стефану и хотелу “Маестрал” у Пржном, дискотеку “Трокадеро” у Будви. Али, његово име више се не налази у црногорском регистру фирми. Станује годинама у будванском „Сплендиду“, хотелу са пет звездица.

Са Светозаром Маровићем у „Сплендиду“ Мићуновић често попије пиће; био је летос гост на спектакуларној свадби Маровића јуниора. Кад је Брано ушао у салу, сватови су спонтано устали и аплаудирали!?

Са Мићуновићем се, према истим легендама, јуна 2007. „дружио“ и генерал Сергеј Лебедев, ранији шеф руске војно-обавештајне службе СВР. Исте године и Јоца Амстердам гост је на будванској ривијери; виђен је у казину хотела „Маестрал“, где Мићуновић са старим другарима игра рулет.

У „Сплендиду“ је Мићуновић окружен пробраном дружином телохранитеља. Док се хотел градио, група локалаца, алавих гангстера из Будве и Бара, покушала је да рекетира руско-црногорске власнике „Сплендида“... Па је неко позвао коњицу, Мићуновића и његове; остало је мирна историја развоја елитног будванског туризма.

Већ годинама на ранг-листи дневника „Вијести“ је Мићуновић други или трећи најмоћнији Црногорац, уз браћу Ђукановић, Мила, премијера и Аца, банкара. Јавна је тајна да је Мићуновић 2007. имао мождани удар, што је и потакло спекулације о наводном „повлачењу“.

Ко је, заправо, Брано Мићуновић? Рођен је 1953. у Никшићу, као момчић је тренирао бокс. У суровој конкуренцији никшићких разбијача био је шампион уличних туча.

Са групом суграђана седамдесетих година се Мићуновић запутио за Нови Сад, гдје је студирао економију. У Новом Саду је био нераздвојан са Никшићанином Ратком Буторовићем, 2007. ухапшеним власником ФК „Војводина“, под оптужбом да је намјештао утакмице.

Али, студије у Новом Саду биле су само епизода, јер се Мићуновић појављује у екипама југословенских „гастарбајтера“, накнадно опјеваним „заштитницима“ наше економске емиграције. Главни „напољу“ у то вријеме је био Цетињанин Властимир-Власто Петровић и други Црногорци: Драган-Јоксо Јоксовић, Слобо Грбовић, Дадо Церовић, Ратко Ђокић... Брано се лако уклопио. У Бечу Мићуновић и Ђорђе-Гишка Божовић нијесу само постали кумови, већ су заједно, преко фирме „Слога“, покренули експорт-импорт послове.

Мићуновић је имао рођака на утицајном мјесту у црногорској тајној служби, ужа специјалност европске „турнеје“ и други вестерни. Међутим, сродничке везе су постојале и код конкурентске фирме из бранше, оне сивомаслинасте; његов рођени брат био је касније дугогодишњи шеф кабинета команданата 2. армије Војске Југославије у Подгорици.

Није припадао ни једној црногорској партији, што не значи да је био политички пасиван. Напротив, у јесен 1992. није му се допала идеја да Војислав Шешељ у Никшићу одржи страначки скуп. Па га је са својом дружином чекао на прилазу граду. Митинг радикала

није одржан.

А у Црној Гори је 1994. започињао “посао стољећа”, за који, међутим, др Ђузепе Шелзи, тужилац из Барија, ево већ читава деценију, тврди да је био првокласан мафијашки подухват који је Италију и ЕУ коштао милијарде неплаћеног пореза на цигарете.

Јасно сврставање Мићуновића уз Ђукановића био је сигнал “жестоким момцима”, како у Црној Гори, тако и у Београду. Неки од најутицајнијих Црногораца официра “Црвених беретки” ставили су се Црној Гори на располагање. Навраћао је и Жељко-Мака Максимовић, по оцу такође Црногорац; у приправности је била остала дружина из “Америке” и других полицијских досијеа. Али, не само они; од 1998. црногорске документе су добили Душан-Дућа Спасојевић, Миле Кум Луковић, Љубиша-Чуме Буха...

Узнемирујућа вијест да Брано Мићуновић, за случај „да се крене на Црну Гору“, припрема казнене ескадроне и да ће се змија гађати право у главу стигла је и до Слободана Милошевића. Црногорски новинар Шеки Радончић у инсајдерској књизи “Иза маске: Тајни ратови у тајној полицији” пише: “Акције одмазде ’око за око, зуб за зуб’ извеле би се у самом Београду... планиран је ударац у врх перчина: атентат на Милошевића, уз помоћ јаког црногорског подземља у Београду”. Епилог: зецкало се оружјем, али Милошевић није издао команду за напад.

Из тог периода је и Мићуновићев “хуманитарни рад”, потреба или задатак да, како каже, “збрињава политичке избјеглице”. У ратној 1999. лично је обезбјеђивао Зорана Ђинђића који се пред пријетњима у Србији склонио у Црну Гору. Потом су стизали и други, из ондашњег ДОС-а; тврди се да су малобројни значајнији српски политичари или интелектуалци који не познају Мићуновића. Прије двије године је казао да су његови “најбољи београдски пријатељи, углавном мртви, у затвору или на власти”.

Није тајна да Мићуновић воли фудбал; био је финансијер ФК “Сутјеске”, не одриче се пријатељства са Звезданом Терзићем, ранијим предсједником ФСС у бјексту, који (ни)је виђен у Будви. Навијач је “Црвене звезде”, са Дејаном Савићевићем, предсједником ФСЦГ и новопеченим црногорским држављанином Драганом Џајићем је пријатељ. Кад су Џају ухапсили, рекао је: “Ако власти у Београду заиста немају да ухапсе ниједног криминалца, прије Џајића, онда нека им служи на част, јер су Џаја и Тито легенде”,

Брано Мићуновић „сувласник“ Црне Горе

Пише: Владимир Јовановић
петак, 05 март 2010 16:11

За себе је рекао: “Живео сам како сам морао.”